

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΣ

Μετά τὴν Γ' Σεπτεμβρίου 1843.—‘Η προκήρυξις τῶν ἐκλογῶν ἔξαπτει τὰ πνεύματα.—Οἱ κοινωνικοφόροι τῆς „Μητρός „Ελλάδος“.—‘Η πρώτη διαδήλωσις στὸ Πεδίον τοῦ „Αρεως“.—‘Οποῦ ὁ Καλλέργυς ἀποκρύψει τὸ πλῆθος.—‘Ο Θεοδώρης Γρίβας ἐπαναστατεῖ στὴν „Αλαρηνία“.—Ταχεῖς γενοτάτη τῆς Φυλῆς.—Αἱ ἐκλογαὶ στὰς „Αθήνας“.—Φένοι πρὸ τῆς „Αγίας Ειρήνης“.—Οἱ μητρόβοι περικυκλῶνουν τὸ ἡμέτη τοῦ „Οθωνος“.—Καὶ ὁ Μαυροκορδάτος παρατίθεται.

Ε τὴν κατάρρευσι τῆς δικτατορίας καὶ τὴν προ-
ηγόρευτι τῶν ἐπιθυμητῶν ἀπὸ δύοντος τοὺς "Ἐλλήνας
ἐκλογῶν," γίνεται ἐπίκαιρη μᾶς σελίς τῆς πολιτι-
κῆς μας ἴστορίας—ἐκείνης πού ἀναφέρονται στὴν
ἐνέργεια τῶν πρώτων βουλευτικῶν ἐκλογῶν.

ταλλά, της υψηλή έργα συνέτασε και τὸν ἐκλογικὸν νόμον
ἡ δὲ ὑπὸ τὸν Μαυροκούδατον Εὐθέρωντις ἀνέλαβε νά ἔνερ-
γησι τὶς πρώτες ἐκλογές. Κατὰ τὸ νόμον ἡ διάφερεια τῆς ψηφοφο-
ρίας ἦταν ὅτι τοποθετεῖντο, μὲν ψηφοδέλτια, τὸ δὲ σύγχρονον τῆς ἐκλογῆς
σὲ δὲ τὸ Κράτος δέν ἤταν ὑποχρεωτικόν· Καὶ εἶται ἐνῷ περὶ τὰ μέσων
τοῦ Ἰουλίου εἰχαν τελειώσεις ἡ ἐκλογὴ στὰ νησιά καὶ στὶς περισ-
στερέως ἐπαρχίες τῆς Στρατοπόλεως καὶ τῆς Πελοποννήσου, στὴν Ἄτ-
τικὴν ἡ ψηφοφορία μόλις εἰχε ἀρχίσει τὴν Ἱάνθινον στουτουναρίαν!

Οι Βαυαροί είχαν φύγει πειά, «ή ξένη ακόριδα δύως την έλε γαν. Οι Ελληνες τοι 43 έκαναν υπέρναν πά πάνθων αύτων... άσφυξες είλευσεμέριας και ή έλλογες έδωσαν το σύνθημα της ξέπωμας. Λόγους δρόμα, συζητήσεις, τὸ καρφεντο τῆς «Ωραίας Έλλάδος» και δύο

τ' ἄλλα ἐρύθυνσιν. Δυστυχώς δέ, μαζί μὲ την πολιτεικήν ξέψιψιν ἀναζούσεις καὶ τὸ πατροπαράδοτο ἔθμα τῆς ὀπλοφορίας. «Οὐοι σχεδόνται οἱ μέλλοντες ἑλογεις τῆς συνταγματικῆς Ἐλλάδος ἐφερον ἵπποτοι κακῶς ἐγχειριδίουν...» τερασσώνται διαστάσων. 'Ο τύπος ἐκαυτηρίαζε τὴν κατάστασιν, ἀλλὰ ποιὸς τολμοῦσε ν' ἀφοτολίσῃ τοὺς ἔξημενους πατριῶτες. 'Απεναντίς μάλιστα, δύναν διεδόνθη ὅτι θά γίνη τάχη γνηκίδος ἀφοτολίσμος τῶν κατοίκων, ὅ στρατιωτικὸς δύναμις τῆς καὶ ὄποψηφοις βουλευτῆς Καλλέργης ἐσπεύσεις μὲ προκήρυξι τον σταλαὸν νά διαμαρτυροῦθ. 'Ο διοικητής ἐπέτρεψε μάλιστα σὲ δօσου είχαν μεταβοτικὰ της Σεπτεμβριανῆς μεταπολιτεύσεως νά φέρουν με προφράντια τὰ δόπλα τους.

‘Ο Μανδροκορδάτος ἡταν ἀρχόγχης τῶν λεγομένων Μπαρλαίων δηλαδὴ τοῦ κόμματος τῶν ἄγγλοφιλῶν. ‘Ο Παύλος Κολέττης τῶν «μοσχομαγγῶν», ἦτοι τῶν Γαλλοφίλων. ‘Ο Μεταξᾶς τῶν Ρωσοφίλων, ὑποστηριζόμενος ἀπὸ τὸ κόμμα τοῦ ἵσχουν τὰς στάθμας Δ. Λαζαρίδη φορῶν. Η Κυβερνήσις εἰχε τα παλαιώψιν μη ισχυροτάτη ἀντιπολίτευσι, πού δὲ είχε κανένα δισταγμό στὰς μεθόδους της. Μαζὶ μὲν διάφορα ἄλλα, οἱ ἀντιπολιτευόμενοι δέδουλοι διεῖ ὃ «προδότης Μανδροκορδάτος» ἐσκόπευεν νὰ προσαρτήσῃ τὴν «Ἐλλάδα» στὴν «Ἀγγλία», νὰ προσβάλλῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν ὁρθόδοξην θρησκείαν τοῦ Ἐλλ. Λαοῦ, γὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ μὲ τοὺς... Καλβρίνιοι καὶ διὰ τοῦ για τὸ σκοπὸν αὐτὸν ἥθελε νὰ πάρῃ μὲ καθέθυσία καὶ μὲ τὴν λόγχη ἀκόμη τοὺς ψήφους. Σὲ τέτοιους ἀντιπάλους ὁ Μανδροκορδάτος δεν ἤταν ὁ κατάλληλος ἀνθρωπός γ’ ἀντιπαραταχθῆ. Τίμιος πολιτικός, πατοιώτης, μὲ έπιβιασια καὶ δειλίαρχασθεων τῶν ἀντιπάλων του. Η συκοφαντία καὶ ἡ διαβολή ὡργίας. Οι ἀντιπολιτευόμενοι προσπαθοῦσαν νὰ φέρουν τὴν Κυβερνήσιν την πρὶν τελεώσουν ἡ ἐκλογές, μη δισταζοντες νὰ ἐνεργήσουν καὶ ἔνοπλους ἐπιθέσεις.

Στάς Αθήνας, για τὸ σκοπὸ τοῦτο, διωργανώνετο μεγάλη διαδήλωσι. Τὸ σημαντικὸ τούτουγονός είλες δύσισθη γιὰ τὴν 11 Ἰουνίου ἡμέρα Κυριακὴν. Οἱ λαϊοὶ ἦταν ὥραιοις. Ἀπὸ τίς 5 τὸ ἀπόγευμα ὁ κόσμος ἀργίσεις νὰ συγκεντρώνεται στὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεοποτοῦ, δουκεῖαις ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ. Ἀπὸ τοὺς τακτικοὺς θαυμάντας τῆς μοναδικῆς ὀντῆς τέρψιος τῶν Ἀθηναίων τῆς ἐποχῆς ἔκεινης δὲ ἐλεύθεροι καιεῖς, ἕκτος τοῦ Βασιλέως Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας. Τὸ ὅραιο φύλο φωιδρὸ καὶ ἀμέριμνο, ἐστόλιζε τὴν ὁδὸν Πατησίων καὶ τὴν εὐδύχωρον ἐκπατούν τὸν Πολυάγρωνο. Φέσια, φράγκικα καὶ πελλά, καλεμβαριά, φωστανέλλες. Τὰ μόνα παραδέξα φαινόμενα τοῦ ἀπογεύματος ἔκεινον ἦταν ἡ ἀπουσία τῶν βασιλέων, οἱ πυκνές ἐφιπτες περιπολίες καὶ τὸ ἐπιτελείο τοῦ στρατιωτικοῦ Διοικητοῦ Καλέντην ἀπὸ 15 ἡμέραις αποκόπην, μὲ τὰ ἀρνητὰ τῶν ἀνταρτιστῶν.

Καλέργη για σού πας αιχμαλώτους με τα σημάτα της υπόληψης σας θα γινόταν στο Πεδίον του 'Αρεως την στιγμή που θα έφθανες εκεί όπου Βασιλεύς για νάθοδη ήταν μοφή, με υπόδρωμη τη λαϊκής έκδηλωσής στην άποδοκυμασία αυτή της Κυβερνήσεως. 'Αλλ' ο Ούνος έκρινε φρόντιμο να παραλείψῃ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τῶν τακτικῶν του περίπατο. Οι ανθρώποι της ἀντιτολεύσεως, ἄμα τὸ ἔκτατάλαβαν, ἐτράβηξαν γιὰ τὸ παλάτι. 'Αλλά καὶ ο Καλλέργης, ειδοποιηθεὶς ἔγκαιρως, ἐπήρε τὸ Επιτάλειο του και τοὺς ἐφίτεπους χωροφύλακες που ἔτοξεν μὲ καλπασμὸν ατ'. 'Α-

νάντορα, διο περιθώρια προτήτερα άπό τους διαιδηλωτάς. Σὲ λίγο, δύο τὸ πλῆθος τοῦ Πεδίου του "Αρεως ἔφθανεν"· Ο στρατός είχε καταλάβει όλας τὰς διόδους ποὺ ἔφεραν πρόδρομοι· Ανάκτορα, για νὲ ἐμπόδιση τὴν προχώρηση τῆς διαιδηλώσεως. Ο Καλλέργης στεκόταν ἑκεὶ ποὺ είνε τώρα τὸ Ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ δέταξε τὸ πλήθος νὰ σταμάτησῃ καὶ νὰ διαιωνθῇ ήσυχα. Ἀλλὰ τότε φωνές· «Κάτω η Κυβένθρης!..» Εσπάσανε, χωρὶς κανένας νὰ γυρίσῃ πίσω. Ο Καλλέργης, θυμωμένος δέταξε τὸ στρατὸν νὰ διαλύνῃ διὰ τῆς βίας τὸ πλήθος. «Τότε δὲ — γράφουν αἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς — κοπετός καὶ θρήνος ἀντίχησην. Ανδρεῖς, γυναικεῖς, νηπία ἐκνύσσοντα εἰς τὸ έδαφος αὐτὸν τῆς φυσῆς, ἐνῷ αἱ σπάθαι τῶν χωφοφύλακων καὶ οἱ πόδες τῶν Ἰππων τῶν εἴδιον γαδαΐα συνταγματικῆς ἐγκατασίας μαθηματικαὶ εἰς τὸ πολύμορφον ἐκείνον πλήθος·

"Υστερός ἀπὸ λίγην ὥρα στα πεδίων τῆς μάχης ἔβλεπε κανεὶς ἡ γαῖα αἰματα καὶ τὰ πτώματα... καπέλλων καὶ φεσιῶν καὶ τσαρούχιῶν ἥρωσικῶν περόστα στὸν ἄγνωτον ἐκείνον τῆς πολιτικῆς ἐμπνευσθεών καὶ τῆς ἀνθρωπίνης περιεργείας. Αὐτὴν ἡταν ἡ πρώτη καὶ τὸ εντατικὸν περιστατίνης ποὺ ἡ Κυβέρνησης τοῦ Μαυροκορδάτου ἀπέραστεσ καὶ μπόρεσε νά ἐπιβάλῃ τὸ κράτος του νόμου στους ἀντιπάλους της.

‘Η ὁχλαγωγία αὐτή δὲν ἔφερες ἀποτέλεσμα, ὅλλα τὸ πεισμα τῶν ἀντιπολιτευομένων εἶναι ἐπραγμένο. Φόνοι καὶ συγκρούσεις ἄγγελοντο ἀπὸ τῆς περισσότερες ἐπαρχίες τοῦ Κράτους, ἐνώπιον ἀναρχικών κινήματα ἐσπειρουντο στὴ Μάνη, στὴν Τζίπολη, στὴν ‘Ακαρνανία. Στὴ Μάνη οἱ ύποψήφιοι βούλευται θεδλαν νὰ ἐπικρατήσουν διὰ τῶν ὀπλωτῶν ἀφοῦ δὲν μπορούσαν νὰ ἐπικρατήσουν διὰ τῶν ψήφων. Οἱ Μυρομιχάληδες, ὁ Γεργοράκης, ὁ Πιερράκος, ἔκαναν δικό τους στρατόπεδο καθένας καὶ δικό τους κάρτος. Ή Κυβέρνηση σις ἔστειλε τότε τὸ στρατηγὸ Κίτσο Τζαβέλλα νὰ ἔξομαλήνει τις διενέξεις καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν καὶ πρόγραμμα ὃ στρατηγὸς τοῦ κατώρθωσε, διαλύσας καὶ τὰ ἐνπολι μπουλόνικα. ‘Αναγκάστηκε ἀκόμη η Κυβέρνησης νὰ λάβῃ τὸ γενικὸ μέτρο νὰ καλέσῃ στας Αθήνας δόλους τοὺς κομματάρχας τῆς Μάνης, τοὺς διατελοῦντας σὲ στρατιωτικὴ ἡ πολιτικὴ μητροσία καὶ νὰ τοὺς ἀπαγορεύσῃ ἀντηρῶς νὰ γυρίσουν στὶς ἐπαρχίες τους πρὸ τῶν ἐκλογῶν.

Στήν 'Ακαρνανία, δ στρατηγός Θεοφάνης Γρίβα με τούς μπράβους του έγνωξε την έπαρχια του και παρέθρεψε τούς χροικούς νόμους νά επαναστατήσουν. Ή Κυρέωνης, για νά μὴ χειροτερέψῃ τά πράγματα και δώσῃ ἀφορμή να την κατηγορήσουν διτί κάνει ἐπεμβάσεις ἔκινε προτυμώτερον νά σταματήσῃ τόδι επικινδύνο απόλιτα πατέα τοῦ στρατηγοῦ. 'Εδωσε λοιπὸν ἐνεστολή στὸν ὑπομονῆσαρχο τῆς Ακαρνανίας νά κοινοποιήσῃ στὸ Γρίβα τὴ διαταγὴ ποὺ τὸν καλοῦσε στὰς 'Αθήνας. Ο στρατηγός δικαὶος ἀρνήθηκε νά ὑπακούοντας στὸν 'Υπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν καὶ ἐδίλωσε διτί δὲν ὑπακούοντας στὴν Κυρέωνη. Τὴν ἴδια μέρα ἐπήκη στὴ Ναυπακτίᾳ, ὁ χρυσᾶθη καὶ στὸ χωρὶον Ἀβαρίνο για ν' ἀμυνθῆ ἔναντιον τοῦ Βασιλικοῦ στρατοῦ. Τότε ή Κυρέωνης ἀναγκάσθη νά καταφύγῃ καὶ πάλι στὸ συνδιαλλακτικό τάλαντο τοῦ Τζαβέλλα καὶ διορίσασι αὐτὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ τῆς 'Ακαρνανίας τοῦ ἔδωσε δύημας νά καλέσῃ φιλικῶς τὸν Γρίβα νά τὸν ἀκολουθήσῃ στὰς 'Αθήνας καὶ σὲ περιπτώσια ἀπεβίνεια νά καμμένη χρήσῃ τῶν ὅπλων ἔναντιον τοῦ. 'Επειδεὶ δικαὶος τὸ πολεμικὸν «'Οθων» δὲν ἦταν ἐτοιμο, ὁ προσβευτὴς τῆς Γαλλίας Πιλακατού προσέφερε Γαλλικὸν ἀπόλιτον, με τὸ πόσιον τῆς Τζαβέλλας ἐψυγε γιὰ τὴ Ναυπακτο. Απὸ καὶ, με γράμμα ἐκάλεσε πάλι τὸ Γρίβα νά προσέλθῃ σ' αὐτὸν με τὴ ἄποστρεψι διτί δὲν εἰχε νά ποστοῦ καμμά καταδιώξει. Ο Γρίβας ἄμα εἰδὼ τὰ στενὰ προστῆλης στὸ Τζαβέλλα καὶ εἰπε διτί αὐτὸς δὲν εἰχε κανένα λόγο νά ἐπαναστήσῃ ἔναντιον τοῦ καθεστώτος, ἀλλὰ διατηροῦσες ἐνόπλους μόνον για νά ἀμύνεταις ἔναντιον τοῦ στρατοῦ τῆς 'Ακαρνανίας τὸν διοικούσες δι προσωπικὸς τοῦ ἔχθρος Στράτου. Ο Τζαβέλλας τὸν ἐπῆρε μαζὶ του στὸ πλοίο... Ἀλλὰ στὸς 'Αθήνας εἰχε βγεῖ δινταλματικὴν ἀλλήληψες ἔναντιον του, τὸ διοίκον ἐπέβη νά ἔκτελεσθε μόλις θά ἔφθανε τὸ βαπόρι. Ο Γρίβας ἄμα ἐμαθε τούτο ἐξητεσε τὴν προστασία τῆς Γαλλικῆς σπουδαίας. Ο προσβευτὴς τὴν παρεχώρησε καὶ τὸ γαλλικὸν πλοίον ἐψυγε γιὰ τὴν Αἴγυπτο, φέροντας μακριὰ ἀπὸ τῷ νυχτα τῆς 'Ελληνικῆς Δικαιουγύνης τὸ διαπειθήσαντα στρατηγό.

‘Η Ἀντιπολίτευσις, ἀφοῦ ἡ πέτυχε νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα μὲτα τὴν ἔξεγερσι τῶν ἐπιφράγματων, ἀπεφάσισα την Συγκεντρώση δηλώσεις της τὴν ἐπίθεση στὰς Ἀθήνας, μόλις ὁ δῆμος ἦλειογός. Στὰς περιχώρα ἡ συμπλοκής ήταν σ-

χνές. Στό δήμο Φυλής έξιντα όπλοφόροι σταλμένοι από τό Δ. Καλλιφοργά, έβγαλαν δέκα άπό τό έκλογικό τμῆμα τό Δήμαρχο και την Έφορευτική Επίτοπή και έκαναν μόνοι τους τό... μέτρημα τόν ψήφων. Τά ίδια συνέβαιναν παντού. 'Αλλού έδειντο οι χωροφύλακες, άλλου έσκοτώντο πολίτες. Και οι 'Αντιπολιτεύμενοι 'Ησουσινιώτατα... ένιπτον τάξειρας και μάλιστα διεμπρτύνοντο «έναντιν τών Κυβερνητών τόπων την Κυβερνητικήν έπειρησεων». Μὲ τέτοιες περιστάσεις άρχισε και μέσα στάς 'Αθήνας η ψηφοφορία. 'Από την πρώτη μέρα, μπροστά στό ναό της 'Αγίας Ελεοντης, τόπον τής ψηφοφορίας, τά δυο κόμματα είχαν τοποθετήσει τούς κουτσοβάτηδες φίλους των, άπειλητούς και έτοιμους νά επικλεψθούν, ένν άνάγκη τών συνδρομή τής μάγιας μαγκούρας «πάπερ τής έλευθερίας τών έκλογών τους θελήσεως». 'Αλλα τό μεγάλο πανηγύρι έγινεν τήν τετάρτη μέρα τής ψηφοφορίας. Μόλις έπροβαλλε άνθρωπος για τά δύο μέρη ήταν η ψηφίση, έπεφταν έπαγκο του οι μπράβοι και άπο τά δύο μέρη ήταν η ψηφίση, έπεφταν έπαγκο τους οι ψηφοφόροι και νά του δώσουν καθένας τό δικό του. «Ζήτω και «γιούχα» και βρισιές και βιλαστήμισις σέ κάθε τέτοια έφοδο. 'Αλλ' ο δρυβίσιος θυνάματος μόλις φάντασε δόμαρχος, τόν δοπίον οι άντιπολιτεύμενοι ήπειρηθησαν—πολυτιληθετρούσαν και θαυμαστούσαν μέ βροντέφωνα «γιούχα» και τόν άναγκασαν νά τραπεζί ιες φυγήν.. «Ζήτωρ» άπο λίγο, περνούσαν άπ' έκει μέ μάξει δύο διευθυντής τους «Πρωτινόν Κήρυκος», Ορφανίδης οι μαγκούροφοροί, δρομησαν, κατέβασαν άπο τ' αμάξι τό νεαρό δημοσιογράφο και (δύος δέ λέγει ό χρονογάφος τής υπηρχής) εγγράφησαν την τεσσαράκοντά ζηδού τό της ράχεως τους. 'Αλλα ο κνοιάτερος δρόμος τής έπιτεσσος αυτής, Παιενίδης ονόματι βρίσκεται σέ λιγο τά έπικειρα τής κακίας των. Κάνει ν' άρπαξε τό ψηφοφορία έννος πολίτου, δολιτής άνθιστατο, ο Παξινός τόν τραυματίζει, δολιτής πυροβολεί και τόν οίχιν χάμα πληγωμένο, δρομαύν οι άλλοι και τόν άποτελειώνουν μέ τις μαχαίρες. Τά σκαλοπάτια τής έκλησης οι μαγκούριζουν άπο αίματα... Σέ λιγο γίνεται άλλη σκηνή. Οι φρουροί σπρώχνουν τούς μπράβος νά τους δημοπράτουν άπο τήν έκλησην, έκεινοι άμως άρμοιν κατά τόν μοιράρχον Γενοβέλη για τά δύο αφιαρέσσουν τό ξίρος. Οι χωροφύλακες πληγωνύν μερικούς. Τούτο άναμει περισσότερον τά αίματα τών Καλλιφορνικών, οι δοπίοι συσωματούνται, άρπαζουν τά δύπλα τών χωροφύλακων και τούς δέρνουν άγριως. Τότε πειά φτάνει στόν τόπο τής συμπλοκής ό Στρ. Διοικητής και κυβερνητικός υποψήφιος. Δ. Καλέργης—ό δοπίος έως τότε ήταν δημοφιλής διότι έπρωτοτάτηση στή Σεπτεμβριανή Έπαναστασί. Γιουχαίσμοι, σφυρούματα, ζητωραγές, άνακατωμένες δήλες οι φωνές, σπουδού και έννα μαχαίρι ύψωνται κατά έπανω του. 'Ο στρατηγός σώζεται ως έκ τάθματος γιατί καταρεύεται στό πλαγιών σπύτι έννος Γεωργούλα. Τή στιγμή έκεινή φτάνει και ο Καλλιφοργάς και προσπαθεί νά συγχρατησή τούς μενούμενους μπριώντας του, άλλ' από μόλις βλέπουν τόν άγριχνο ένθυνσισζονται περισσότερο και φωνάζουν «—Στο Π. πλατί! Στο Παλάτι!» Αύτο άρκιβως ήθελε και τούς Καλλιφορνικούς. Επει κεφαλής τών φίλων το βαδίζει πρός τά 'Ανάκτορα για τά ζητήση άπο τόν Βασιλέα τήν πάνηση τής Κυβερνήσεως, ή δοπία βεβαίως έπρεπε νά πέσει άφού έπειρετε σε λιγοντας ταραζείς νά τρομοκρατούν τήν πόλη.

Στήν δόδον 'Ερμού φαίνεται μία βασιλική άμαξα φέροντα τόν Βασιλέα. Οι διαδηλωταί άναγκάζουν τόν άμαξη νά σταματήσῃ τ' άλογα, ένν καπέλλα, φέσια, μαντήια σείσινται νευρικώς και φωνές «Κάτια η Κυβερνήσης» ταράζουν τόν άλογα. 'Ο Όθωνος κινεί καταφατικῶς τό κεφάλι πρός τό πλήθος και τότε... τούς έπιτερουν νά συνεχίση τόν περιστατό τον. Κατά τό βράδιο γίνεται γνωστόν διτό δο Μαυροκορδάτος παρηγή και ο Κωλέττης έλληνη νά σχηματίσῃ νέα κυβερνητική. 'Άλλα και πρίν τά γεγονότα αυτά συμβούν, δο Μαυροκορδάτος ένν οπέτεν νά ένοποβλη τήν παραπτού του, νομίζων διτό δεν είχε πειά τήν έμπιστοσύνη τού 'Οθωνος, διότι αυτός, χωρίς νά λάβη γνώσην τό 'Υπουργείο, έπειτας στό δύο ημέρες τού Μάνη, έναντιν τού γεννικού μέτρου νά μην έπιτερα άπεινα στρατιωτική ή πολιτικό άπαλληλο νά ταξιδεύσῃ στη Μάνη μέχρι τέλους τών έκλογων.

Και έτσι έπεισε η Κυβερνητική. 'Η συνέχιση τών έκλογων διεκόπη μέχρι τού σχηματισμού νέας Κυβερνήσεως. 'Άλλα τά πάθη τών Ελλήνων έβραζαν πάντα χαλινώντα...

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΜΕ ΤΙΣ ΠΑΤΑΤΕΣ

Οι πατάτες πρέπει νά τρώγωνται ως έπι τό πλείστον ψημένες στη φωτιά ή στό φούρνο και δχι βραστείς. Μόνον έτσι οι ωφελούν και διατηρούν τά άμυλωδή συστατικά των. 'Επισής οι λατροί συστεύουν νά μη χρησιμοποιήσουν συγκά τίς φρέσκες πατάτες, καίτοι βέβαια είνε νοσιάστερες άπο τίς πλαταίς. 'Η νωτή πατάτα τού θεωρείται βλαβερή στό στομάχη, γιατί κόβεται πάντοτε δικό πρίν νά ωριμάσῃ τελείωσης και έτσι μπορεί ν' αναπτυχθή τό άμυλωδες στοιχείο της, με τήν νωπή ουσία. 'Η τελευταία συμβούλη που δίνουν οι γιατροί σχετικώς μέ τις πατάτες, είνε πώς πρέπει νά τρώγονται κατά προτίμησιν ζεστές.

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

* Ήτο ακόμη ο έποχη πού ή «Φαῦστα» τού Δημητρίου Βερναρδάκη είχεν άποταλέη πρωτοφανές θεατικόν γεγονός. Αι δύο πρωταγωνίστραι είπης έποχης, ή Εναγγελία Παρασκευοπούλου και ή Η Ακατερίνη Βερνών, με τόν πρωταγωνιστάς Δημητρίου Κοτοπούλην και Διονύσου. Ταυτόλαργον έδιδον κάθε βράδυ παραστάσιες τής «Φαῦστας» εις θέατρα κατάμεστα από κόσμον. Τέτοια ήτο ή μαλιά μεταξύ τών δύο ήθωνται, ώστε το κοινόν είχε διαιρεθεί εις δύο κόμματα: τό ένα βράδη οι θαυμαστοί της Παρασκευοπούλου, είλυντον τά άλογα από τό άμαξή της, μετά τό θέατρον, και την κετεφέρων εἰς τήν κατοικίαν της, σύροντες αύτοι τό άμαξη. Τό διλλού βράδη έπανελάμπανον τό αύτό οι θαυμαστοί τό θέατρον. Οι άθηναίοι λόγιοι και μή, άπηγγελοι εἰς τούς δρόμους και εἰς τάς συγκεντρώσεις των, στίχους και περικοπάς διλοκήσιοις, με την πρώτη άποτελεσμα τών αισθημάτων είχαν τέλος.

* Ο λέξεις πλήρεις γλωσσιτάς ήδονης!

Τήν διαίρεσιν τών θεατών είς Παρασκευοπούλους και Βερνωνικούς ήκολούθησαν και ή διαίρεσις τών κριτικῶν είς τάς έφημειδιάς άλλοι έκπιντοντον υπέρ τής μας και οι άλλοι υπέρ τής άλλης μερικοί δέ και κατά τόν έργον, τό ποδον δέν εβδομάκον σύμφωνον με τούς κανόνας τής τέχνης. Μεταξύ τών έπικριτών ήτο και ο δικηγόρος Νικόλαος Παπαλεξανδρίδης, ή δοτίον και φιλάδολον είχεν έκδωσις άπιντατάς έπικρισίες. 'Ο Παπαλεξανδρής ήτο πολὺ μελετημένος άνθρωπος, άλλα πολλάκις έφθανεν ή κριτική τον μέρος τών άκρων είς τήν κρίσιν τού περι τής «Φαῦστας» δέν είχε καθολικώς δίκαιον, είς πολλά άσμας ούσιασθη σημεία είλυνεν εἴρην τάς πληγάς, λ. χ. είς δόλοκληρον τήν τελευταίαν πράξην, ή δοτία ήμαρφούσε και ν' αφιασθεί, χωρίς τό έργον νά χάση είς τό αύτόν σαφάλμα περιέπεια και έγω μετά δύο έτη είς τήν τελεγράφηα.

Κατά τήν έποχην έκεινην έγω ήμην είς τήν φυλακήν τού Μενδρούσε και άκολουθονσα τήν παλήν είς τάς έφημερίδας, δέ Ν. Παπαλεξανδρής, πού ήτο και δικηγόρος μου και μέ εκεσσέπετο συχνά, μού έφερε δέ μίαν ήμεραν τό φυλλόδιόν του, και μού έδωκε και έγηγνησε λεπτομερεστέος.

'Όλα αινάδ μού έξινενσαν πάλιν τήν παιδικήν μού πρός τά θεατρικά έργα κλίσιν και σάρχισα οιγά-σιγά νά γράφω τήν Μαρκέλλαν. Δέν είχα έκαμπη ούτε ίδεν τού θεατρού, ούτε ήξεραν καλά τά έπιπη σκηνή και τί τά έπιπη παρασκήνιον. 'Εγραφα μαλλον από θυμοσφίραν και από υπολογισμόν και έτελεισθα είς 20 ήμέρας σχεδόν. 'Ο πρώτος πού τόν έδινάβασα τό δομικον έκεινον είτε τήν φυλακήν ήτο δ. Ν. Παπαλεξανδρής. 'Εμεινε κατάπληκτος και μού προσπειν εύρον δέλλον διά τό θέατρον. 'Άλλ' ένθυσιασμός έκεινος δέν με ένενθάρρυνε καθόλου, διότι ο κριτικός μου άφ' ένν ήτο έχθρος τού Βερνωνικήν, άφ' έτέρου δέ φίλος δικαίος μου. Διά τούτο δέ έρχεται τήν την «Μαρκέλλαν» μέσα είς τήν ημέραντα παραστάσης και έφερνται τάς έναντόν μου μετά από 24 έτη:

Τούτο άσμα δέν έμπαδίσων νά παρασύρωμα είς θνετικάς δάφνας! 'Η ψυχολογία τού φυλακισμένος είνε πολὺ παραδόξος δέλλον τού φαίνονται εύκολα τήν κατάστασιν αυτήν τήν έπιγραμμάτισα είτε τήν τραγωδίαν μου «Ικαρος» λαβών ως ύποδειγμα τών έαντόν μου μετά από 24 έτη:

"Οταν κανένας βρίσκεται κλειστός στήν φυλακή, ισόν κόσμο τόν φαντάζεται άλλοιωτικά άπο κεῖ."

Θαρρεῖ πού γάρηγε μια φορά στήν έχει δύλον τά σχέρι,

οδόν νά μήν έξπλεσε σ' αύτον και ούταν νά μη τόν έχερ.

Μολαταύτα δέν έτόλημησα νά προβώ είς σύνθεσιν και διντέρου δράματος. Μόνον δταν εύρισκαν μηριάνη τός τόπος παραλίας τού Παλαιού Στρατώνος (1895), έπειτα έλαχαν διακόπτων ίδικον μορ, έπωφελήθηντης τής μονάστων έκεινης και έγραψη τήν κωμαδίαν μου «Από τή Γή στήν Ούρανό» (έκδοσι, Φεβρ.), είς δομοικαταλήκτονς στήχους. 'Η κωμαδία αυτή είνε διασκευή άλλης προγενετότερος, υπό τόν Ναυπλίον έπηρετων ως λοχίας τού Πειραιού (1888), δπως έσημετσα αντωτέρω.

Έλγε δέ και τό πρώτον έργον μου πού ήταν έδιβαχθη άπο σκηνής.

* Η ποράστασις ήπηρεξε περιπετειώδης και φαδροτέρας από τήν κωμαδίαν μου έκεινην. Είς ένα θεατράκι σάν κουτί, μέσα είς ένα κηπάριον τής παραλίας τού Ναυπλίου έδιδε παραστάσεις δό ηθοποιός Ιωάννης Βασιλειάδης με τήν σύγχρονον του και μερικούς άλλους πλανοδίους ηθοποιούς, πον δέν ένθυμοισμα πλέον τό διάνοια των θεωρείων, και κάθεταις διότι τού ηθοποιούς είτε διάνοια της προσεγνωτότερος, υπό τόν Ναυπλίον πού πάντα έπαρχιακήν «προμέτραν» ήρχισε τάς δοκιμάς και ωρίσθη η παραστάσις.

(Άκολον δε)

